

Paavo-ukin tarinoita

AJATON MAA JA KULTAINEN KELLO

Paavo Penttinen

Paavo-ukin tarinoita

AJATON MAA JA KULTAINEN KELLO

Paavo Penttinen

Kirjoittanut: Paavo Penttinen

Kuvitus: Paavo Penttinen, Kuvat ovat generoitu Open AI:n DALL-E avustuksella.

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273,
22763 Hampuri,
Saksa

© 2026 Paavo Penttinen

ISBN: 978-952-80-7577-6

Sisällys

Haukiniemi.....	7
Kultakello	19
Aikaportit.....	31
Ajaton maa	41
Matka alkaa	50
Tietäjä Orwen	60
Lemmonsuo	70
Hyytöjärvi	79
Maahinen	92
Menninkäistenmaa	98
Taistelu.....	114
Aikaporttien paluu	121

Haukiniemi

Hyytävä talvi oli jo takana ja Pohjois-Suomeakin helli lämmin alkukesäinen iltapäivä. Meren rannalla uinui hiljaisena pieni Haukiniemen kylä. Aivan samoin kuin muutkin pienet kylät hiljenevät auringon painuessa mailleen. Kylä näytti aivan siltä, kuin taitava taiteilija olisi joskus kauan sitten maalannut sen huolellisesti merenrantaan ja kätkenyt sitten sen kauas maailman houkutuksilta, niin kauas, ettei mikään maailman kiire tai hälinä löytäisi sitä koskaan. Siksi se varmaan oli säilynyt muuttumattomana jo kauan ja tuntui aivan siltä, että ei edes ajan hammas kyennyt turmelemaan sitä.

Täydellinen hiljaisuushan siellä olisikin vallinnut, jos ei kyläkauppias Jaskarin eloisa pystykorva olisi pitänyt huolta elämisen äänistä. Aina hyväntuulinen nappisilmä, Turre, tervehti äänekkäästi kaikkea mahdollista liikkuvaa, jopa omalla pihalla kasvavan puun lehtiä, jos niistä vain jokin sattui värähtämään lempeässä kesätuulessa. Tokihan iloinen ja kekseliäs Turre osasi tehdä myös kepposia,

jos vain joskus omistajan silmä sattui välttämään ja erästä sen hauskaa kepposta kyllä moni kyläläinen muistelikin huvittuneena.

Kylän laidalla oli pieni kalasatama, jossa joitain vanhoja kalastusveneitä lepäsi iltaisin ankkurissa ja ne näyttivät keinuvan uneliaasti maininkien tuuditellessa niitä. Veneet narahtelivat hiljaa lepuuttajia vasten ja meri näytti siltä kuin silläkään ei olisi ollut juuri mitään muuta tekemistä.

Sataman toisessa päässä seisoj Jaskarin pieni jäätelökioski, paikka jonne kylän vähälukuinen nuoriso kokoontui kesäiltaisin. Joskus heidän taskuissa kilisi joitain kolikoita, joskus ei, mutta paikalle täytyi silti tulla. Jäätelö oli siinä vain sivuseikka, tärkeämpää oli nähdä kavereita ja kuulla, mistä kylällä puhuttiin.

Jaskarin nuori rouva antoi nuorten istua kioskin vieressä olevilla penkeillä, jutella ja nauraa omiaan. He eivät koskaan rikkoneet mitään eivätkä aiheuttaneet pahempaa hälinää. He vain olivat siellä ja jotenkin satamakin tuntui heidän ansiostaan hieman eloisammalta. Rannan tuntumaan oli aikoinaan rakennettu hirsitalo,

joka seisoi siellä edelleen ennallaan, aivan kuin vanha vartija. Jo ensi silmäyksellä näki, että talo oli nähnyt kymmeniä vuosia ja monta vuodenaikaa, mutta sitä oli aina vaalittu huolella.

Talolla oli pitkä historia ja kokemiaan tarinoita se olisi halunnut kuiskia jokaiselle ohikulkijalle.

Talossa asui elämää kokenut pariskunta, Heikki ja Hanna. Heidän yhteinen elämä oli ollut täynnä raskasta työtä, monenlaisia tarinoita ja syvää, toisiaan kunnioittavaa rakkautta. Molemmat olivat syntyneet Haukiniemessä ja jääneet sinne asumaan, vaikka kaikki lapset olivat lähteneet maailmalle jo vuosia sitten.

Heikki-ukin ruskeissa, yhä eloisissa silmissä oli edelleen sama poikamainen pilke, joka oli tehnyt hänestä kylän suosikin jo nuoruusvuosinaan.

Sodat kokenut metsämies ja maanviljelijä oli yhä vankkakätinen, vaikka kiusallinen reuma olikin lyhentänyt hänen askeliaan. Heikki nauroi helposti ja hänen monet tarinat, ystävyystarinoita, sotien mielettömyyksistä ja rauhan arvoista olivat kuin pieniä elämän oppitunteja.

Ne olivat tarinoita, jotka aika oli todistanut oikeiksi yhä uudelleen ja uudelleen. Ukillä oli myös tapana sanoa, etteivät ihmiset menetä mitään puhuessaan totta, mutta valehtelijan jäljet ovat aina lyhyet ja häpeälliset. Lapset kuuntelivat ukin kertomuksia mielellään.

Ukin tarinat tuntuivat piirtävän maailmaan näkymättömiä rajoja ja tarjoavan turvaa sekä ohjeita, joihin saattoi tarttua aina silloin, kun elämä tuntui vaikealta.

Hanna-mummi oli kodin lempeä sydän. Hänen kätensä tuoksuivat kanelilta ja vastaleivotuilta pullilta. Kun mummi avasi kotinsa suuren uuninluukun, silloin koko tupa täyttyi ihanasta tuoksusta, joka sai veden herahtamaan kielelle.

Hänen ei tarvinnut koskaan korottaa ääntään, sillä hänen lempeä katseensa riitti aina palauttamaan rauhan ja järjestyksen ympärilleen. Iltaisin mummi keinahteli vanhassa keinutuolissaan, minkä hän oli saanut aikoinaan häälahjaksi. Siinä istuessaan hänen kädet liikkuiivat tottuneesti, villasukkia tai lapasia, kutoen niitä tarvitseville.

Sisarusten, Heidin ja Joonatanin kesäloma mummilassa alkaa viattomasti, kunnes kultainen taskukello muuttaa kaiken. Ukilta saatu lahja ei olekaan pelkkä kultainen esine, vaan avain tapahtumiin, jotka eivät tottele sääntöjä. Yön hiljaisuudessa sisarukset johdatetaan metsän halki Ajattomaan maahan, valtakuntaan, jossa heidät kruunataan hallitsijoiksi. Mutta kruunu ei suojaa vaaroilta. Muinaiset voimat heräävät, ajan valtias on vangittuna, ja vain rohkeat päätökset voivat estää koko todellisuuden murtumisen. Kun Heidi ja Joonatan palaavat, jokin siellä on peruuttamattomasti muuttunut. Todellisuuden rajaa on välillä täysin mahdoton nähdä ja kaikkiin kysymyksiin ei löydy koskaan vastauksia. Tunnelmallinen ja jännittävä, upeasti kuvitettu seikkailuromaani kaikille, jotka rakastavat fantasiaa ja mystisiä tarinoita ajan tuolla puolen.

